

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 7-8

1. mai 1946.

18. årgang.

Hjelp!

Kinamisjonærinne Gunhild Gundersen fra Brårvik, Flosta, må nu hjem. Det er 15 år siden hun reiste til U.S.A. og derfra til Kina. Her overtok hun sammen med en annen søster arbeidet på Schrøeders misjonsstasjon da disse venner for 12 år siden reiste hjem. Etter et par år ble søster Gunhild alene om dette arbeide da den andre søsteren giftet seg, men trofast og ivrig sto hun fast i striden for evangeliet. Med gudhengivent hjerte har hun fulgt sin Herre. — Engang ble hun tatt til fange og led meget vondt, men Herren fridde henne ut. Da japanerne kom, ble hun fjernet fra misjonsstasjonen og holdt internert i Pe-king i 3 år.

Søster Gunhild var lite kjent blant vennene før hun reiste ut, hun hører til «dem hvis navne ei for mengden funkle». Men søster Schrøeder skrev til meg: «Kjære Guds barn, gjør hva dere kan for at denne trette Herrens tjenerinne kan komme hjem.»

Så er da denne sak lagt på vennenes hjerte, og fast står Herrens ord: «Gud elsker en glad giver.»

Arendal, Havstad 31, den 21. april 1946.

Gunder Gundersen.

Idet jeg anbefaler ovenstående opprop på det varmeste — kan vi meddele at br. Gunder Gundersen stiller seg villig til å ta imot de midler som kommer inn til str. Gunhild Gundersens hjemreise. Hans adr. er: Havstad 31, Arendal.

Alf Leander Thorstensen,
forst. i Betania,
Arendal.

Vi anbefaler oppropet på det beste og ber vennene handle hurtig.

Red.

Hjemme igjen.

Inger Frellumstad.

Kjære misjonsvenner!

«Store ting har Herren gjort i mot oss; vi blev glade.» (Salm. 126, 3.)

— Ja, tenk nå er jeg hjemme igjen i det deilige Norge og jeg vil med sangeren istemme min pris og lov til Gud for all den omsorg og godhet han har vist i mot meg i alle disse 10 år i China. — Vil idag reise mitt «Eben-Ezer» og si: «Hitinntil har Herren hjulpet så vell — Inntil idag, til idag!»

I farens og trengselens tid har vi sett at Herren har rakt ut sine evige faderarme til beskyttelse og hjelp i rette tid. Underlig å tenke på at 10 år er gått siden jeg var hjemme blant dere, kjære misjonsvenner. Hvor tiden har gått fort. Kunne ikke forstå at jeg skulle bryte opp fra dette kjære folk og land som Herren hadde kalt meg til og som var blitt mit folk. Ikke minst følte jeg det tungt å forlate min kjære og trofaste søster Brundtland.

Ord kan ikke forklare hva hun har vært for meg og de kjære kinesere der ute. Den kjærlighet, varme og iver hun er fylt med er uunderbar og stor skal hennes lønn bli en dag for Herrens trone. Jeg ønsket så at hun skulle bli med hjem etter denne lange periode der ute, men hun kjente Guds vilje ennå å stanse en stund. Og derfor ble vi fortrolig

med at det er best som Herren ordner for oss. Vi har hatt en herlig tid tilsammen i Guds arbeide der ute og stor er skaren av kinesere som idag priser Gud for frelsen full og fri. Det er stadig lagt nye til siden vi reiste, så forsamlingen vokser jevnt frem i kjennskap til Herren. Det som grep meg ofte i Kina var å se hvor ivrige kineserne er til å lese sin bibel. De gransker Herrens ord og finner som det står: «En lykte for foten og et lys for stien.» Kineserne har en barnslig enfoldig tro på Jesus — derfor får de også oppleve sannheten av Guds ord: «Tro er full visshet av ting som ikke sees.» For eks.: Helbredelse. Å! hvor vi Guds folk står langt tilbake her hjemme imot dem. Det er underbart hvor liketil de tror på Jesus som sin læge. Guds ord sier: «Jeg er Herren din læge!» — A måtte vi mere, som Guds folk i dag, benytte oss av Jesus som er den største overløpe vi har.

Søster Christofa og jeg var ute en gang med evangeliet til en landsby og etter møte ble vi tilkalt til en syk kvinne som led av en uhelbredelig sykdom. — Kvinnen som aldri hadde hørt om Jesus ble så begeistret av å høre om en levende Gud som hører og virker når vi ber til Ham. Hennes hjerte var åpent og mottagelig for Jesus og så langt vi åpner oss for ham — så langt fyller Jesus i for den oppriktige sjel. — «Men», sier hun, «har Gud skapt meg, da er det vel en liten ting for ham å helbrede dette legeme som han selv har satt sammen. Han kjenner jo til det.» Kjære venner, dere kan tro vi ble glade over at ordet så fort virket i hennes sjel. Jesus åpner de enfoldiges hjerte for sin pris. Vi ba i Jesu navn for henne og Guds herlighet fylte oss alle

På reise til Kina.

tre i det Jesus utrakte sine lækende sårmerkede hender over søsteren og sykdommen forsvant i ett nu. Ja, det var som jeg trodde, sa hun, at den levende Gud er slik. Og alltid senere i sitt liv betrodde hun seg til denne læge med ånd, sjel og legem.

Kjære misjonsvenner! Jeg har en spesiell hilsen og takk fra disse kjære kinesere til alle dere som spesielt arbeider for at de får høre om Jesus mens det er dag. Hvor det rørte mitt hjerte sist da en brøder fra Shansi var nede for å hilse på oss i Peking. Den varme hilsen og takknemlighet han ga meg for den tiden jeg ved Guds nåde hadde fått bryte dette livets ord for dem grep mitt hjerte til tårer. Den hjertens takk han sendte til dere, kjære venner her hjemme, for alt i mot dem, kan jeg ikke beskrive med ord. «Å,» sier han «Du må komme snart ut igjen til oss. — Du blir vel ikke hjemme mere enn 6 måneder?» Vi vil be at du snart kommer ut igjen. Kineserne trenger vidner i disse tider; både av misjonærer som innfødte. Min bønn er at Herren må utruste mange kjære kinesere for sitt folk til å fortelle dem om «Den levende frelser.» — Be meg for dem.

Kineserne måtte jo selv overta arbeidet etter den tiden vi ble befalt av japanerne å forlate dem. Vi er meget glade for at de mere og mere ser sitt arbeide bevisst og tar ansvar på seg. Vi har fått mange brever om at de lengter og ber staudig at Gud må åpne veien opp igjen for oss. Og så snart som forbindelsen er åpen reiser søster Brundtland opp til feltet. Vi har jo i mange år nu bare vært 3 av oss frie misjonærer i Shansi og det har vært altfor lite. Så vi håper jo på at noen snart kan reise ut når veien åpnes igjen. Vil også oppmuntre deg kjære søster og bror som går med kallet ut til Kina: Se, oppad! Vi tror for en innhøstningstid også for vårt kjære Kina og de kaller på deg mer idag enn før. «Binn offeret helt inn til alterets horn» og ta det aldri tilbake. Og det du har lovet ham der på alterets høy, er en pakt mellom Gud og deg. — Dagen vil komme da du i rett tid vil bli ført ut med Guds utrakte arm. Be og hold ut! Gud storlig velsigne deg til tjenesten. Husk! Jesus ønsker å bruke deg! Er du villig til å gå?

Asta Thuen og Alfild Bjerva

Lissabon 4/4—46.

«Han løftet sine hender og velsignet dem.» (Mark. 16, 20).

Elskede misjonsvenner!

På grunn av det hastige oppbrudd og bestemmelsen for reisen ble vi hindret i å besøke de mange venne-

Det er ikke mer enn en uke siden jeg kom til Norge, så jeg har ikke vært noen steder ennå. Følte meg så trett og utslitt etter denne lange reise så jeg måtte hvile litt hjemme hos mine kjære søsken. Gleden var ualminnelig stor over å møte mine kjære igjen etter så mange år. Og de吉尔de kjære misjonsvenner jeg har, kan jeg ikke få fulltaket: nok for deres trofasthet og store kjærlighet til misjonens arbeide i Kina og i mot meg personlig. Å hvor det gledet meg å se dem. Gud signe dere alle sammen og hjertens takk for alt. Håper så snart jeg blir styrket igjen å komme rundt og hilse på dere, kjære venner. Be for meg! Ønsker å være et tomt rør som Herren selv kan få tale igjennom.

En hjertelig hilsen og takk til dere alle for godt samarbeide i Kina i disse år. La oss arbeide mens det er dag! — Jesus kommer snart!

Søster Christofa Brundtland ba meg hilse dere alle så hjertelig! Hun er den samme livsglade sprudlende sjel som før. Gud signe min kjære kamerat!

Kjærlig hilsen til alle bladets lesere med 1. Sam. 30, 24: «Den som drog med i striden skal ikke ha større del av byttet enn dem som blev igjen ved tøyet, de skal dele likt.»

Deres for Kinas frelse
Søster Inger Frelhumstad.

flokker som vi hadde tenkt. Og da vi ikke kan rekke alle våre kjære venner personlig med en hilsen, vil vi gjennom bladet, på denne måte, gjøre det.

Vi er takknemlig til Gud at vi fikk anledning til å besøke Bergen, Stavanger, Oslo, Drammen og Moss. — Jeg reiste over fjellet med natt-toget til Bergen for å være med søster Aasta på avskjedsfesten der. Det var leiet et større lokale for anledningen. Misjonsvennene hadde gjort det så festlig. Det var dekkede bord med vakre blomster. Det grep våre hjerter og det ble en høytidsstund som vi sent glemmer, både for oss som skulle reise og for de kjære venner som ble igjen. Vi drog så videre med natrutten til Stavanger. Br. Nilsen, slekt og venner fulgte oss til kaien. Gud velsigne eder alle!

På kaien i Stavanger sto vår kjære søster Klem for å ta imot oss. Sammen med vennene i Stavanger har vi delt mange gode stunder. Også avskjedsstunden tar vi med oss som et rikt minne til Kina.

Så dro vi videre fra Stavanger til Oslo. På Moi stasjon sto en av de trofaste søstre, Berta Moen. Vi fikk bare så vidt gitt henne et håndtrykk til farvel så rullet toget videre. På Sirnes fikk vi også den glede å si farvel til en liten flokk som sto der. De ga oss mange gode ord med på veien. Kl. 1½ om natten var toget i Kristiansand og der var 2 av misjonssøstrene møtt fram med varm kaffe og deilig niste samt en gave med hilsen fra misjonsvennene. Gud velsigne dem alle. Toget var i Oslo neste morgen og om aften var det avskjedsfest i «38». Der var en stor skare samlet. Det er både fest og vemod over en slik stund. De kjære misjonsvennene i «38» har vært trofaste i alle år, deres forbønn og midler har båret rike frukter i Kina.

Mandag den 18. mars reiste vi fra Østbanen kl. 5 etterm. En hel skare av våre nære og kjære var møtt fram. Mange gode håndtrykk og Guds fred for reisen fikk vi med. Så rullet toget avsted til Halden hvor båten lå. Brødrene Riss og Hvidsten fra Betlehem var også med. Togreisen ble ikke langsom-

Selv o
te dis
en fan
rene
Gud e
folk.
andre
til Ki
ste d
gynte
kaien
norsk
båter
De
benh
til K
ble f
tåke
havn
rask
strø
fra
let a
står
stus
had
me
P. E
en
og
Kin
kon
fikk
Kj
F
spu
ven
for
gar
vill
sen

7 lykkelige misjonærer. Bildet er tatt i Antwerpen.

Selv om det var første gang vi møtte disse kjære brødre, så var vi som en familie med det samme. Misjonærene er et folk for seg selv. Deres Gud er vår Gud, deres folk er vårt folk. Da vi kom ombord møtte vi de andre 3 misjonærene som også skal til Kina. Den 19. mars kl. 5 em. heiste «Kong Haakon 7» ankeret og begynte på sin lange ferd til Kina. På kaien sto slekt og venner. Vi sang norske og kinesiske sanger ettersom båten gled ut.

Det første oppholdsted var København. Under reisen fra Halden til København var det litt sjø og vi ble forsinket et døgn på grunn av tåke. Etter 2 døgn var vi i København. Også der fikk vi en stor overraskelse. Søster Kerstine Wickstrøm fra Helsingborg og br. Kjær fra København sto på kaien. Vi jublet av glede og fikk oppleve hva der står om balsam og lægedom i Kristus. Slik ble det for oss etter at vi hadde forlatt alle våre kjære hjemme i Norge. Vi fikk innbydelse til P. Rasmussens 3 søstre og vi hadde en dyrebart stund sammen med dem og de sendte hilsninger med oss til Kina til familien, Br. og str. Kjær kom ombord for å si farvel og vi fikk en god stund isammen hvor br. Kjær delte et ord med os fra 1. Mo-

Pastor R. C. Chapman ble engang spurt: Ville De ikke råde nyomvendte mennesker til å gjøre noe for Herren? «Nei,» svarte den gamle, erfarne Guds tjener, «jeg ville pålegge nybegynnere på frelsens veg å gjøre alt for Herren!»

sebok 12, 1—5 og ba Guds rike velsignelse over oss alle. Det var skjønt med de dagene i København. Mange velsignelser ble oss til del gjennom de kjære søsken vi møtte.

Reisen fortsatte nu til Antwerpen. Vi reiste opp Kiel-kanalen og over Nordsjøen. Dette stykke var farefullt å reise på grunn av vrak og miner. Herren holdt sin hånd om oss og skjærmet oss. Vi kom godt og vel til Antwerpen etter en reise på 3 døgn med skjønt og stille vær. Det har vært så troesstyrkende andaktstunder som vi alle er samlet om hver morgen etter frokost. Pastor Hvidsten har talt så inspirerende

Fortsettelse side 7.

Fra feltet.

Etter å ha virket omlag 1½ måned hos vennene hjemme i Kr.sand S, hvor møtene var gode og vi også fikk oppleve å flytte fra Lund-siden og inn i byen med lokalet, stod turen først i februar til Drammen. Her ble det å stanse vel 2 måneder. Det ble en rik og god tid for oss alle. Herren velsignet oss så vi lengtet til hvert møte vi skulle samles til. Det er godt at hjertet blir styrket ved nåden. Vi hadde også gleden av å døpe endel lykkelige disiple som Herren hadde åpnet øynene på så de ønsket å følge Jesus også i dette skritt. Gud velsign dem alle og gi dem nåde til å bli til velsignelse for Herrens sak og i forsamlingen.

Foruten Drammen og møtene der besøkte jeg også stedene omkring

så det var nesten ikke en fridag og det takker vi Gud for. Det tegner bra med virksomheten på de mange steder. Forsamlingen i Knoffs gate har faste utstasjoner på Lier og Pukerud og solide brødre tar seg av arbeidet der.

Holmsbu, Selvik, Sande, Holmestrand og Mjøndalen fikk jeg også besøke. Herren ga os gode sammenkomster. I Holmestrand var det to lykkelige søstre som gikk i dåpens grav med Jesus. Forsamlingen der er på framskrittlinjen og det er fryd og glede i deres hjerter.

Nu er jeg kommet til Moss og blir her i påsken.

Sender min hilsen til alle «Misjons-Røsten»s lesere. Gud velsigne oss alle med stor frimodighet og helhjertet troskap i tjenesten.

Moss i april.

Broderlig hilsen
Hans Wennessland.

Er det rett å praktisere som lægemisjonær?

I den senere tid er det flere ganger slått til lyd for å sende misjonærer som har hatt undervisning i sykepleie, eller har noe medisinsk utdannelse til misjonsmarken. Vi vet at meningene her er delte. Det finnes dem som mener at misjonæren bør være utrustet med samme kraft til helbredelse som de første misjonærer hadde. (Ap. gj.)

Vi stiller plass til rådighet for innlegg i dette spørsmål, men ber om å få så korte bidrag som mulig.

35 år blant indianere.

Brosjyren om Berger N. Johnsens virksomhet i Argentina er nu snart ferdig og kan bestilles i Misjons-Røstens ekspedisjon.

Det er en interessant beretning om hva Gud kan bruke en mann til som overgir seg helt til ham.

Den enestående opplevelse som han fikk oppleve, blant mange andre, at ca. 2000 indianere ropet til Gud om frelse på en gang vil gripe alle. Den er rikt illustrert, og på 32 sider pluss omslag.

Prisen er kr. 1.25 pr. hefte pluss porto 14 øre.

Skriv til Misjons-Røsten, Sarpsborg og send beløpet med bestillingen. Pengene kan også innsendes til Postgirokonto nr. 360.24.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ØRGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 30 øre, kr. 2.50 for halvåret og kr. 5.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 7.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Nå begynner det

å komme misjonsstoff igjen. I dette nr. har vi beretninger fra flere misjonærer og fra nye vitner som Gud har kallt til misjonsfeltene.

Det er vel ikke fornye sagt at intet kan vekke slik interesse for misjonssaken som et misjonsblad.

Ingen penger gir så gode renter som å bestille og betale et misjonsblad for noen man ønsker interessert i misjonen eller dele ut eller selge misjonsblader og misjonslitteratur.

Hver ny abonnent, hver ny leser av Misjons-Røsten øker misjonsinteressen og hjelper til å skaffe større inntekter til misjonsarbeidet.

Prøv å skaff en ny abonnent eller ta noen blader til salg eller utdeling.

Milla og Kristian Skipperud

reiste tilbake til Finnmark fra Oslo den 14. april for å ta fatt på oppbygningsarbeidet. Lokalet, deres privathus og alle bygninger er nedbrent og det venter dem en strevsom tid.

Br. Skipperud er en traust kar som på sin rolige og saklige måte nok snart gjør hva som står i hans makt for å få det i sving igjen. Vi ønsker dem en god arbeidstid både timelig og åndelig.

Arbeidere i vingården.

Lars Hvinden.

Vestre Gran.

Lars Hvinden i Vestre Gran er en av de best kjente eldre brødre innen den frie bevegelse på Hadeland.

Han er født på gården Hvinden i Vestre Gran som er en av de største gårder i bygda. Som eneste sønn overtok han gården etter sine foreldre og drev den noen år. Han trivdes imidlertid ikke med gårdsbruk og overdro gården til sin søster som var gift med en grosserer i Oslo. Helt siden ungdommen var han religiøst interessert og gikk i kirken, ga til religiøse formål og forsøkte å leve så godt som mulig, og trodde derved å finne freden i Gud. «Jeg var en lovtrell av værste sort,» sier han, men det var nok Guds-kallet som hele tiden lå der. Han bare ikke forsto å søke på rett sted, men som mesteparten av oss mennesker søkte han å bli rettferdiggjort ved lovgjeringer.

Brødrene Kiserud fra Spydeberg og Sponbukt fra Rygge virket der en tid og flere ble frelste. Lars Hvinden ble også sterkt grepet og da predikantene bodde hos ham fikk han anledning til å følge med på nært hold. Han kunne ikke tro seg frelst, men sa til dem: «Dere bare preker livet av meg. Jeg blir værre og værre.» Så en dag ga Gud ham et syn som gjorde det klart for ham at det var ved tro Gud gjør menneskene rettferdige. Han fikk se noe som lignet en tavle og på den sto skrevet et skriftsted: «Jeg var så vantro,» sier han, «at Gud måtte gjøre noe ekstra for at jeg skulde tro. Hadde jeg bare villet tro ordet så hadde jo det vært nødvendig.»

Nu ble han så lykkelig og gla at det gikk over alle grenser. Ble også døpt i vann og har siden deltatt i blant den vesle frie flokken der på stedet.

Hele sin store formue ga han

bort til de fattige og til Guds sak. Han oppholdt predikantene, bygget et lite bedehus og hans hjem sto alltid åpent for Guds folk. Ved salget av gården forbeholdt han seg «føderåd», som det heter, til sin død og har det strengt nødvendige til livets opphold.

Det vakte selvsakt mye motstand at han brukte sine midler på den måten og en innsender i stedet avis skrev engang at han burde gjøres umyndig. «Han er sikkert velmenende, men uhyre skakkkjørt», skrev han blant annet. Da br. Hvinden leste det ble han så velsignet at det fløt over. Han hadde elektrikker i huset den dagen og han fikk nok riktig et sjokk da Lars Hvinden og elektrikeren møttes i trappen og br. Hvinden plutselig roper av sine lungers fulle kraft: «Halleluja! Priset være Herren.» Han orket ikke å holde igjen.

Hans hjem har stått åpent for Guds folk og han har et «profetrom» hvor det er to senger, «den store og vesle profetseng.»

Ved en leilighet skulle han bruke telefonen og fikk forbindelse med centralen, men i stedenfor nummeret ropte han plutselig: «Halleluja! Priset være Herren!» De kjente ham, og da han siden ba om undskyldning og forlangte nummeret virket nok dette mere enn mang en preken for vedkommende.

Nu blir han gammel og har vanskeliggere for å komme seg ut til møter, men som regel kommer han om møteveien er lang også. Han elsker Guds folk og de helliges samfunn.

Ydmyk og uselvisk går han i blant vennene og ønsker bare om han kan være til noe nytte. Han lever i bønnens tjeneste og har sin glede i Guds uendelige godhet mot ham. Gikten kan nokk være lei av og til, men han har ikke grunn til å klage, sier han.

Han er «småpussig» og har et ekte «hadelands gemyt». Lett å samtale med og kan si en spøk av og til.

Undertegnede har hatt den glede å regne ham blant sine venner og vet at dette lille oppsett vil ikke slå godt an hos ham. Han vil nok si som så ofte før: «Det er ikke noe å tale om Lars Hvinden. Det er Gud som skal ha æren for alt.» — «Det er ingen som Gud har så mye bryderi med som meg,» sier han.

G. I.

Mitt kall til Congo. Til Nord-Norge.

Josef Iversen.

Og han sa til dem: Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen. Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror skal bli fordømt.

Mark. 16, 15—16.

Jeg ble frelst da jeg var 13 år. Ble døpt like etterpå og døpt i den Hellige Ånd samme dag. Har siden fått lov å følge Herren etter den nåde han har gitt.

Jeg har helt fra den første tid jeg ble frelst kjent dragelse til å offere meg helt i evangeliets tjeneste. Til sine tider kjente jeg Gud talte sterkt til mitt hjerte og la en dypere trang i mitt indre til å gjøre hans vilje. Men ble dog ikke riktig stille for hva Herren ville med mitt liv. Den tanke formet seg dog i mitt indre at evangelist her hjemme måtte det være. En dag jeg lå og ba til Gud var det som en røst talte til mitt indre: Afrika! Afrika! Jeg slo det straks fra meg men kom ikke i fra det. Siden har Gud talt gang på gang og minnet meg om det samme og da spesielt Kongo. Og jeg ønsker å være lydige og gå når Herrens time er, og si: «Herre her er jeg, send meg.»

Det er godt at det er Herren som kaller og han har lovet å være med hele veien. Vi kan ofte kjenne på vår uduelighet, men han vet om at vi er støv, og han vet også å komme oss til hjelp når vi best trenger det. Det eneste jeg har å bygge på er at Herren er med, men det er også nok for meg.

Når jeg tenker på Herrens underbare nåde med mitt liv, da fylles mitt hjerte med takk til ham som aktet meg tro og satte meg til tjenesten.

Må så Herren rikelig velsigne sin

Olaf Ryen.

For en del år siden, visstnok i 1938, talte min svoger, Olaf Ryen om at han hadde kall til å reise ut som et Herrens vitne. Han fortalte om hvordan Gud åpenbarte seg for ham under en bonnestund i skogen og talte til ham med tydelige ord. Han reiste også noen småturer av og til, men gårdsbruket og hans arbeide tillot ham ikke å ofre seg helt i gjerningen. Under bibelkurset i Drammen ifjor ble det klart for ham at det var Nord-Norge som Gud hadde utsett til hans virkefelt. Han fikk se et kart over Norge og mellom Narvik og Tromsø var det likesom skåret over og feltet derimellom helt hvitt mens den andre delen av kartet hadde farge som vanlig kart og hørte en røst som sa: Jeg vil føre deg til det sted jeg har beredt for deg, og se markene er alt hvite til høsten.

Han har nu solgt besetning og redskap og bortleiet sitt vesle gårds-

menighet og gi oss nåde til å virke for ham mens det er dag, natten kommer da ingen kan arbeide.

«Snart er høstens korte tid forgangen, tjenerne fra marken kalles hjem. Mesterens velgjort da hilses mangel. Herre la meg være en av dem.»

Josef Timoteus Iversen.

På menighetsmøte lørdag 13. april ble det bestemt at menigheten i Misjonshuset, Sarpsborg vil oppta fast misjonsarbeid for ham. Som kasserer valgtes: Rolf Hansen, Borgen pr. Sarpsborg.

Da menigheten også støtter annet misjonsarbeid kan det vanskelig tenkes at de kan underholde ham helt, men vil gjøre hva de kan.

Om noen føler seg minnet om å sende bidrag til dette formål kan disse sendes til Rolf Hansen, Borgen pr. Sarpsborg.

Red.

bruk og akter å reise nordover så snart anledning gis.

Han er en helstøpt bror som har full tillit i blant venneflokken i Tune, hvor han hører hjemme. De vil støtte ham etter evne og være med og løfte i bønn.

Gud velsigne ham i gjerningen.

G. Iversen.

Tilbake til India.

Igår fikk jeg ordnet med båtledighet, via Göteborg, med reise til New York den 14. mai, så nu har vi omkr. en måned igjen i vårt kjære Norge.

Over 7 år stanset vi her denne gang. Grunnet mitt fullstendige nervesammenbrudd på feltet kunne jeg knapt ha returnert noe tidligere selv om ikke krigen hadde kommet. Nu er jeg Gud innerlig takknemlig for hans nåde, — jeg føler meg sterkere nu enn når jeg forrige gang reiste ut til kjære India.

Vi hadde en rikt velsignet innsamlingstur på to måneder rundt kysten. Det hele var som en eneste inspirasjon, en bevidnelse av den store misjonsvekkelse som nu gjerster vårt land. Uten at vi nevnte behovet av et høytaleranlegg for tilbedelsesplassen Kjitrakoth påtok en liten forsamling seg hovedsummen til et slikt og ved kr. 510.00 fra fire søstre i Oslo har vi over 1300.00 kr. til nevnte anlegg. Vi fikk også inn halve summen til vår misjonsbill og resten kommer nok også i Guds time.

Det kom også inn mere enn nok til vår utreise på den korte turen. Vi er jo 4 familiemedlemmer hvorav 3 voksne billetter og et barn. (Eldste datter 16 år).

Hvor forunderlig går ikke Jesu befallingsord i bokstavelig oppfyllelse: «Be derfor høstens Herre at Han driver arbeidere ut til sin høst!» Han driver midlene inn parallelt med arbeidernes antall, — Ære skje hans navn!

Så ønsker jeg å uttrykke min og min hustrus hjerteligste takk til alle de kjære vi møtte på vår vei. Tiden var alt for knapp og mange kjære steder måtte vi dra forbi.

Herren skjenke dere alle skurer av sitt forfriskende og opplivende sildigregn, hvor løftet om Andens åpenbarelse blir virkeliggjort og

Den største fare som truer menigheten.

Joh. Apb. 2, 1—7.

tegnenes og miraklenes tid vender tilbake til Guds menighet.

Måtte den korte tid som er tilbake inntil menighetens opprykkelse bli den mest fruktbringende i hele evangelietidens historie.

Han er trofast som har gitt løftene — *Han skal og gjøre det.*

Kjære venner be for oss og arme India!

Fred hvile over Guds Israel.

Hjerteligste søskenhilsen.

Deres i Kristus for India

Mary og Hans H. Svendberg.

Pinsevenner eller Frie venner.

Hva er mest bibelsk riktig? Enten å kalle forsamlingen «Pinsemenighet» eller «Frie venner»?

Svar:

Det er like mye og like lite riktig å kalle menigheten noen av delene. I nytestamentlig forstand er det Guds og Kristi menighet. De frie venner som er eldst av disse tok navnet av den grunn at de ikke vilde la seg diktere av noen, men stå «fritt» med Herren. Pinsevennene tok jo navnet fordi den hovedsannhet de særlig sluttet opp om, og anså seg som banebrytere for, var Andens dåp med de samme tegn som på apostlenes tid.

Det beste var at ingen brukte slike navner, men rett og slett brukte Bibelens benevnelse på menigheten.

Klippekort for Finnmark.

Da det ble for kort tid for de fleste som fikk tildelt disse klippekort er vi bedt om å opplyse at fristen som var satt til 30. mars er forlenget. Det kan altså fortsettes med å samle inn på disse kort.

Rettelse.

I annonsen fra Forlaget Fredenborg forrige nr. er det blitt en feiltrykk. Brosjyren Skilsmisse og gjengifte er oppført med pris kr. 10.00. Skal være kr. 1.00.

Hvis det er noe feil ved bladets forsendelse så vær så snild å gjøre oss oppmerksom på det og det vil bli rettet.

Hele det N. T. framstiller Jesus som midtpunkt for menigheten og den enkeltes liv. Han er målestokken for livet og for læren. I de sju brevene i Joh. Apenbaring er menighetens åndelige tilstand og de forhold som rør seg innenfor den antydning. Det var selvsagt flere enn sju menigheter i Lille Asia, her var det jo på den tid, ved slutten av det første århundre, en kraftig kristelig virksomhet og et rikt åndeligt liv. Men her er gjort et utvalg, sjuttallet, åpenbaringsens bok betyr både fullstendighet og fullkommenhet: Gud har valgt ut de menigheter som innen for sine rekker tilsammen gir det fullstendige bilde av menighetens tilstand.

Brevene inneholder budskap som er like aktuelle idag som den dag de blev skrevet, og som vil gjelde for all tid framover så lenge menigheten er her.

Derfor lyder det til alle menighetene: «Den som har øre, han hør hva ånden sier til menighetene.»

«Lever du eller er du død?» er et aktuelt spørsmål til hver især og til en hver tid! Vi går nå tider imøte som vil bli en alvorlig prøve for vårt kristelige liv. Menighetens historie startet under trengsel og trange kår, den skal nå ved endens tid renses ved store trengseler som skal rense ut alt skinn av ekthet.

I de første 350 år av menighetens tilvære ble ikke menigheten holdt oppe av staten eller nød dennes beskyttelse, tvert imot, den ble forfulgt av staten. Under denne tid beholdt den en indre glød og kraft som inspirerte den enkelte til heroisk handling og martyrium.

De var alle brødre, den ene var ikke noe framfor den andre. Der var ingen gullskrudede prelater som forestod menigheten, men ganske enkle Guds sendebud (engler).

Den enkelte menighet levde sitt eget stille liv, adskilt fra verden, frie fra staten og uavhengig av andre menigheter, men de var bunnet sammen i arbeidsfelleskap med troens og kjærlighetens bånd.

De hadde ikke engang et felles N. T. men kun enkelte evangelier og brever og så øyenvitners og andres muntlige beretninger.

De hadde ingen templer og katedraler å samles i, de samledes i hjemmene og ute i Guds frie natur. *Jesus Kristus var deres alt.* Deres rikdom og kraft, deres lys og veileder, deres helligdom og alter, de hadde Jesus og nok med ham. Demiste Kristus som den levende iboers fare besto derfor i en ting. A ende kraft så hadde den ingen ting å falle tilbake på.

Anderledes er det i våre dager hvor menigheten er et større organisasjonsapparat, der er det så mange ting som legger beslag på oppmerksomheten, som aktiviserer, så maskineriet fortsatt går sin vante gang. Det er som et tre som under vinteren har tatt skade på grunn av frosten, det står der lik alle de andre trærne, der er ingen forskjell på dem under vinteren, men når våren kommer står det skadede tre der like tørt mens de andre foler ut sine knopper og grønnes. På samme måten er det med en menighet som har mistet selve livskraften og drivkraften. Det kan gå til en tid likedan som før, ingen merker noe; men den rommer dødens virkninger innenfor seg.

Det åndelige forfall forekommer overalt hvor ikke Jesus Kristus får første plassen og førstekjærligheten. Dette gjelder like meget den enkelte kristne som det gjelder menigheten.

Menigheten i Efesus får ros for sine gjerninger og sitt arbeide i Herren. Den hadde tatt kampen opp mot avgudsdyrkelsen og falske lærdommer og *den hadde ikke gått trett.* Og dog tross all ros og alt sitt nidkjære arbeide manglet de det vesentlige. *Du har latt din første kjærlighet fare.*

Apostlenes gjerninger 19. kap. forteller oss hvorledes menigheten i Efesus fødtes under trengsel, og i hengiven kjærlighet til Jesus ga seg helt i hans hånd. Smått om sen sank menigheten ned til å beundre sin egen åndelighet. Verket trådte i stedet for virkeren. *Det første var ikke lengre det første.* Kjærligheten til Jesus hadde måttet vike plassen for kjærligheten til menigheten og arbeidet.

Denne egen dyk alle. Der sus sendt kom de t førte fra ned fra h sus. I Ef en fare. I ning, en menighet selvgodhe en godta

Gjenno samme gjenta s med den tidligere

Den H og nye beidit m sker. De sasjoner flest mu ut, form lettet, s ster. Et jegets d situasjon til Laod

«Jeg tet.» Idag kristne dette re

Tvert fredshet om «å selv» og Men vâ

dets do også nå så ikke Efesus rammer

Denn verden. Han v

spy oss jeg og komme

lige fo vårt a sier:

«Jes at j Ta r Sett Så rop

Guds vurdering.

«Jeg vet om dine gjerninger . . .
Men jeg har imot deg, at du har for-
latt din første kjærlighet . . .»

Våre følelser er blandet med glede og vemod når vi leser de syv sendebrev til menighetene.

Glede over å se deres tro og fastholden ved Ordet. Men forferdelse griper oss når vi ser deres tilbakeslag i ånden, og hvorledes verdens-ånden fikk makt.

Dette maner oss til å være våken, bedende og sannheten tro, og ikke vike fra «de gamle stier», men se «vegen og vandre på den».

Tilbake til Ordet og vitnesbyrdet, da bevares vi i den første kjærlighet, og vår «klædning bevares hvite, og olje fattes ikke på vårt hode.»

Til menigheten i Efesus. —

«Jeg vet om dine gjerninger og ditt arbeid og tålmod, og at du ikke kan tåle de onde . . .» Herren anerkjenner menigheten, og vurderer deres arbeid, men med sorg ser han, at det dyrebareste fattes: *Forlatt din første kjærlighet.*

Begynnelsen var god. Starten upåklagelig.

Med nidkjerhet arbeidet de i menigheten. De var besjelet med tålmod, hvilket Jesus ba disiplene lære av seg. —

«De tålte ikke de onde». De var således rettlinjet. Ordet var deres rettesnor.

Ganske sikkert ble menighetstukt øvet.

De falske apostler ble prøvet, og de fant ut at de var løgnere. Man var på vakt overfor splittelse og rivninger i menigheten.

Som kristne ble de spottet og forfulgt for Herrens navns skyld. «— — du har tålmod og har meget å bære for mitt navns skyld, og du er ikke blitt trett».

De hadde således all betingelse for å ha en blomstrende menighet, men akk — det ble stagnasjon. Den rene, friske, åndelige strøm fløt ikke lenger i menigheten. *Den første kjærlighet var tapt.* Alt blir da så formmessig. Predikanten er nok veltalende. Sangkoret kan være storartet, men det er så koldt og bundet i ånden.

Den varme gløden fattes.

*Kjærligheten, himmelgløden.
Fattes den da er det døden.*

Vi gripes i hjertet når vi leser: «Kom derfor i hu hva du er falt i fra, og omvend deg og gjør de første gjerninger . . .»

Gud tar ikke sin hånd bort fra en troløs menighet, men påminner den til oppvekkelse. Han vil ikke «sonderbryte det knekkede rør, og ikke utslukke den rykende tande».

Venner! Guds handlemåte med sine barn er i kjærlighet. Alle nedbøyede sjeler vil han opplive. «Jeg vil igjen oppgygge deg som i førstningen.»

Til menigheten i Smyrna.

«Jeg vet om din trengsel og din fattigdom — men du er rik . . .»

Kampene hadde vært svære og bølgene hadde slått hårdt i mot denne menighet.

Trengsel og fattigdom. Men de var dog rike.

I samfunn med Gud *det* gjør mennesket rikt. — Og er Jesus Kristus vår fører da er man sterk, for Kristus er den sterkeste som har overvunnet den sterke.

«Frykt ikke for hva du skal lide.»

Lidelser kom over denne menighet . . . Ordet fra Mesterens munn: «Frykt ikke — — —» løftet dem, og ga dem nytt livsmot. Formaningens lød: «Vær tro inntil døden så skal jeg gi deg livsens krone».

Også for nåtidens kristne kan trengsler og svære forfølgelser komme.

La oss minnes: *Vær tro —.*

April 1946.

Rolf Westlie.

Fortsatt fra side 3.

På reise til Kina.

de ut fra Efeserbrevet. Under reisen over Nordsjøen til Antwerpen fikk vi et godt budskap om vår fortid, nutid og fremtid i Kristus, og vi gikk fra samværet med forvissning om at Herren ville lede oss i tilrettelagte gjerninger. Vi får hver dag oppleve svar på bønner som følger oss fra dere kjære derhjemme.

Innseilingen til Antwerpen var et sørgelig syn. Der fikk vi se spor etter krigens redsler og fra innvasjonen 1944. Det tok oss 5 timer opp elven inn til byen. Det var livlig trafikk langs elven av båter som gikk ut og inn. «Haakon den 7de» motte

Denne fare, å bli opptatt av sin egen dyktighet ligger nær for oss alle. Den truet også de 70 som Jesus sendte ut to og to. Strålende kom de tilbake glade over egne utførte bedrifter. «Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn» sa Jesus. I Efesus var dette ikke lenger en fare. Den var blitt en kjennsgjering, en kreft som åt marven ut av menighetens og den enkeltes liv, så selvgodhetens hule skryt var blitt en godtatt kristelig dyd.

Gjennom historien kah vi se de samme foreteelser som i Efesus gjenta seg. Idag sliter menigheten med denne farsot som ingen gang tidligere i historien.

Den Hellige Ånd skaper nytt liv og nye menesker som går inn i arbeidet for å påvirke andre mennesker. De skaper foretak og organisasjoner for å nå lengst mulig og flest mulige. Etter hvert dør livet ut, formen og organisasjonen, skjelettet, står igjen som et tomt hylster. Etterhvert fylles hylsteret av jegets demoner og vi har den kjente situasjon som er skildret i brevet til Laodikeamenigheten.

«Jeg har overflod og fattes intet.»

Idag er vi så raffinerte i den kristne terminologi at vi ikke sier dette rent ut.

Tvert imot vi skjuler vår selvtilfredshet under religiøse talemåter om «å akte andre høyere enn seg selv» og «Den ydmyge får nåde». Men våre gjerninger rammes av ordets dom og det er å håpe at den også når inn til våre samvittigheter så ikke den dom som er uttalt til Efesus og Laodikea menigheten rammer oss.

Denne dom truer hele den kristne verden. Han vil komme over oss. Han vil flytte lysestaken, han vil spy oss ut av sin munn, dersom ikke jeg og du og vi som menigheter kommer tilbake til vårt opprinnelige forhold til Jesus, at han blir vårt alt og vi med salmedikteren sier:

«Jesus, det er mer enn meget at jeg deg til gave fikk.
Ta mit hjerte som ditt eget.
Sett det i den rette skikk.
Så jeg alltid frisk og mild
roper: Herre, som du vil.

Sv. Shwan.

Innkomet til brendte bedehus i Finnmark.

Mars 1946.

«Betania» Rygge ved T. Søgård kr.	180.00
Gave fra Elise Moen, Skjerstad i Salten	25.00
Venner på Enebakknesev Langrud	256.73
Venner i Rossfjord, Lyngdal ..	62.63
Offer på Hauge, Fredrikstad ..	60.00
De Frie Venner i Skiptvet	153.37
Offer Skjeberg st. I Myreng	44.47
Offer fra Kristi Menighet, Fred- rikstad	163.52
Vener på Larkollen	105.00
Gave fra J. Børud, Skiptvet	10.00
«Eben-Ezer», Skudsneshavn	114.72
Forsamlingen på Vedavåg	150.40
«Betel», Espeland	432.10
Søndagsskolen, Espeland	39.28
Skostredet 17, Bergen	1 097.22
«Møllergaten 38», Oslo	785.62
Fru Antonsen, Oslo	20.00
«Knoffsgt. 6», Drammen	785.00
«Klepp», Jæren	213.00
Johanne og Kristine	20.00
Spangereid	121.33
Svennevik	263.03
Mandal	117.20
S. B.	500.00
Gave fra Kjell Eriksen, Drammen ..	10.00
Do fra Hans Ellefsen, Drammen ..	50.00

den første norske båt S/S «General Ruge». Det norske flagget ble heist og vi 7 sto på dekket og sang: «Gud signe deg Norge.» Mannskapet på «General Ruge» vinket over til oss. I Belgia hadde folket det godt. De hadde nok av frukt, mat og klær, men så altfor dyrt. I 3 dager lå båten og lastet alt mulig, fra stykkgodt til cement. Den 30te kl. 9 om morgenen gikk båten ut fra kaien i Antwerpen, nedover elven og ut i den engelske kanalen. Losen kom ombord og fulgte oss et langt stykke. Det føles så trygt når losen er med.

Vi har idag studert mine-kartet og sett de mange vanskelige pass vi har gått igjennom, og minnes budskapet Herren ga med oss på veien: «Om en vepnet hær var med kunde de ikke hjelpe, men han skulde sende med oss alle sine løfter. Gud har ført oss vel igjennom den engelske kanalen over Biskaia og i ettermiddag ankret «Kong Haakon 7» på havnen i Lissabon. — Her er det sommer, her møtes østen og vesten.

En hjertelig hilsen til eder alle.

Eders i Jesus

Aasta Thuen og Alfhild Bjerva.

Do. fra Th. Thorbjørnsen, Sau- land	200.00	Do. v/ O. Grimeland, Haukeland ..	25.00
Do. fra Mjøndalen v/ Sjøgren ..	25.00	Do. v/ Jacob Ohldieck Jr. Grim- stad, nr. 166, 171, 174, 175, 179, 180, 182, 173	185.00
Gave fra en søster i Espeland ..	50.00	Do. v/ Egil Nilsen, Fr.stad ..	25.00
Do. fra en søster i Drammen ..	50.00	Do. v/ nr. 135 fra Larvik	3.00
Klippekort ved Mikal B. Nesset, Espeland nr. 295, 296, 1301, 1303, 1304, 1308, 1309, 1312, 1313, 1314	250.00	Do. v/ nr. 21 fra Sætre, Hurum ..	15.00
Do. v/ Edvin Andreassen, Bergen ..	25.00	Do. v/ Borghild Holm, Larkol- len	25.00
Do. v/ Gudrun Svendsen, Moss ..	50.00	Do. v/ Ingrid Weiby, Moss	25.00
Do. v/ H. Kalmø, Drammen ..	125.00	Do. v/ Gudny Olsen, Enebakknese- set	20.00
Do. v/ Martha Inglingstad, Hurum ..	25.00	Do. v/ Bergliot Svarhud, Enebakknese- set	25.00
Do. v/ Bernhard Nilsen, Fevik ..	25.00	Do. v/ A. Villadsen, Vollen i As- ker	15.00
Do. v/ nr. 190 fra Kr.sand	25.00	Do. v/ Martha Marthinsen, Moss ..	25.00
Do. v/ Egenes, Tjønsberg	31.00	Do. v/ Solveig Jørgensen, Kr.- sand S.	20.00
Do. v/ Agnes Korneliussen, Mjøn- dalen	25.00	Do. v/ nr. 95 fra Mjøndalen ..	25.00
Do. v/ Erling Syvertsen, Dram- men	50.00	Do. v/ Signe Sørensen, Solbergel- ven	25.00
Do. v/ Reidun Kristiansen, Bergen ..	25.00	Do. v/ O. Follestad, Hurum ..	57.00
Do. v/ nr. 215, 273, 293, 1317, 1334, 1378, 1421, 1451	200.00	Do. v/ Martha Syvertsen, Råde ..	20.00
Do. v/ kjøpm. Kjøstvedt, Kr.sand nr. 187, 188, 202, 206, 208, + 25 kr. i gave	150.00	Do. v/ Harda Volden, Svelvik ..	20.00
Do. v/ E. og R. Midje, Ski ..	50.00	Do. v/ Anna Nedberg, Drammen ..	50.00
Do. v/ S. Ingum, Foss, Oslo ..	50.00		
Do. v/ Gunvor Evertsen, Dram- men	50.00		
Do. v/ Gunborg Bustgård, Fred- rikstad Ø.	25.00		
Do. v/ Alf Kristiansen, Langhus ..	25.00		
Do. v/ Oskar Jørgensen, Holmsbo ..	50.00		
Do. v/ nr. 294, Espeland	25.00		
Do. v/ nr. 12, Sætre, Hurum ..	15.00		
Do. v/ Thora Diedriks, Vollen i Asker	25.00		
Do. v/ A. Redersen, Bergen ..	15.00		
Do. v/ S. Solvik, Heggedal ..	25.00		
Do. v/ H. Fjeld, Vollen i Asker ..	25.00		
Do. v/ Tea Torgersen, Hinna ..	25.00		
Do. v/ Evelyn Johansen, Fr.stad ..	25.00		
Do. v/ Henny Hansen, Fr.stad ..	27.00		
Do. v/ Simen Eriksen, Fr.stad ..	25.00		
Do. v/ Karl Ellertsen, Mjøndalen ..	75.00		
Do. v/ Karlsten, Sandvika	25.00		
Do. v/ Anna Olsen, Oslo	25.00		
Do. v/ Asbjørn Guttormsen, Svel- vik	25.00		
Do. v/ Joh. Ellingsen, Greaker ..	25.00		
Do. v/ Ester Jørgensen, Onsjø ..	25.00		
Do. v/ Hjalmar Urmeland, Hauke- land	25.00		
Do. v/ nr. 500 fra Tjønsberg ..	10.00		
Do. v/ Andreas Skara, Skj	25.00		
Do. v/ Ole Langrud, Enebakknese- set	65.00		
Do. v/ Solveig Davidsen, Vollen i Asker	30.00		
Do. v/ Klara Svendberg, Moss ..	30.00		
Do. v/ Søren Sørensen, Vedavå- gen	25.00		
Do. v/ Veia, Vedavågen	11.00		
Do. v/ Ragna, Lie, Bergen	31.00		
Do. v/ nr. 1420, Oslo	15.00		
Do. v/ Alma Bjerkes, Skjeberg ..	15.00		
Do. v/ Marie Karlsten, Skjeberg ..	10.00		
Do. v/ nr. 484, Fredrikstad ..	10.00		
Do. v/ Louise Eriksen, Fr.stad ..	75.00		
Do. v/ Irene Andresen, Moss ..	25.00		
Do. v/ Gurina Gjerde, Hillevåg ..	25.00		
Do. v/ Ø. Pedersen, Oslo	25.00		
Do. v/ nr. 100, Holmsbo	25.00		
Do. v/ Ruth Lia, Skiptvet ..	25.00		

Kr. 8 899.62

Tidligere innkommet

13 543.52

Tilsammen

kr. 22 443.14

Kasserer H. Kalmø,
Solbakken 28, Drammen.

STEVNE

Menigheten i Misjonshuset, Sarps-
borg holder stevne St. Hans. Vel-
komstmøte i Misjonshuset lørdag
22. kl. 7.30. Søndag møter i Festivi-
teten kl. 10.30 og 7. Friluftsmøte
kl. 4.

Mandag møte i Misjonshuset kl.
10.30 og avslutningsmøte kl. 4.

Fellesmiddag begge dager kl. 1.30.
Tilreisende som skal delta i fel-
lesmiddagen, en eller begge dager,
må melde i fra i god tid til br. Ste-
fan Trøber, Boks 32, Sarpsborg.

Ca. 70 musikkvenner og flere pre-
dikanter fra «Saron», Göteborg del-
tar.

De som vil overnatte i lokalet
henstilles å ta med ullteppe.

Mat, kaffe m. m. fåes kjøpt. Alle
velkommen.

Nordlands og lappisk bibelmisjon.

Utdrag av regnskapet for 1945 vi-
ser en inntekt på kr. 68 401.46. Det
er jo et forholdsvis stort beløp og
viser at det arbeides iherdig. Det
er ikke lite av oppofrelse og kjær-
lighet som ligger bak disse kjærlig-
hetsgaver til Guds arbeide.